

Od Borisa Mikšića do Marija Radića, ili zašto u Hrvatskoj uspješni i samostalni ljudi nikako ne prolaze

Danas je važna obljetnica, povijesna.

Prije točno trideset godina, u ožujku 1994. godine, prvi put na vlast u Italiji došao je **Silvio Berlusconi**, najdugovječniji talijanski premijer od 1945. naovamo. Povijesno u tom izboru jest da je na vlast došao uspješni poduzetnik, i to ne bilo kakav, već multimilijarder. Prigovarali su mu da nije isto voditi privatne tvrtke i voditi državu, da će miješati privatno i javno.

S ljevice, koja je tada nakon propasti Democrazie cristiane imala ozbiljnu šansu doći na vlast, posebno (post)komunisti koje Berlusconi nije previše volio, rekli su da je on sumnjivi tajkun, da ne voli sirotinju. Berlusconi, odnosno Cavaliere, vitez, kako mu Talijani još i danas s nostalgijom komplimentiraju, im je odgovorio: "Istina je, oni vole sirotinju, ja sirotinju ne volim. Toliko je vole da su broj sirotinje udvostručili. Ja stvarno ne volim sirotinju, i sve ću učiniti da ih bude što manje."

NE STVARAJU, ALI BI DIJELILI

Bio je izvrstan komunikator i nije mario za političku korektnost. Njegov politički slogan, kao poduzetnika, bio je jasan: ako sam znao voditi i upravljati svojim velikim tvrtkama i klubovima (Milan), znat ću i državom. Cavaliere, kojeg su odgajali katolički redovnici, salezijanci, jako je dobro poznao narav "profesionalnih političara" koji ne stvaraju, ali bi tuđe dijelili svojima, odlučio je – idem.

Cavaliere tako postaje otac moderne europske "nove desnice". Italiju je učinio "opet velikom", u Rim se dolazilo s poštovanjem. Vrhunac je bila Rimska deklaracija, kada je u Italiju "dovukao" sve važne protagoniste svjetske politike u okviru NATO -a, pa i **Putina** kojeg je pacifizirao. Bez Cavalierea ni zapadna politika prema Africi nije bila zamisliva, **Gadafi** mu je jao iz ruku...

Boris Mikšić objavio je i knjigu o američkom snu
Vlado Kos/Cropix

Cavaliere je (iz)gradio jaku Italiju koje, smatrao je, nema bez jake Europe. U tome mu je strateški partner bio **Helmut Kohl** s kojim je, preko **Rocca Buttiglionea**, desnog katolika, uspostavio prijateljske odnose i svoju Forza Italiju uveo u društvo europskih pučana čime je, s Kohlom, ovu grupaciju na demokršćanskim temeljima, učinio stožerom Europe. No onda se dogodila **Angela Merkel**, koja je i Kohlu i Berlusconiju zabila nož u leđa, a Cavalierea izmišljenim skandalima uništili, povukao se i skoro do pred smrt morao povlačiti po sudovima...

Na kraju oslobođen, pa i "slučaju Ruby". Vodstvo EU potom preuzima Merkelica, i vidimo dokle ju je (i ideološki) dovela...

A GOVORILI SU DA JE BLEFER

I u Hrvatskoj je bilo pokušaja da ostvareni ljudi, poduzetnici uđu u politiku, te Hrvatsku "učine velikom", koji žele graditi državu kao vlastito uspješno poduzeća. Prvi je bio **Boris Mikšić**, američki poduzetnik hrvatskih korijena, dečko s Trešnjevke. Tada je **Sanader** svoju "Merkelicu", **Jadranku Kosor**, kandidirao za predsjednicu kako bi pomogao Mesiću da osvoji drugi mandat. No pojavio se "partibrejker" Mikšić, i odmah mu izmislili da tuče ženu, da je nečiji, ne sjećam se čiji, špijun i igrač, sve lažno.

Mikšić je trebao proći u drugi krug, no "nešto" se dogodilo. Jer bi jamačno porazio **Mesića**. I Mikšić, oklevetan, ne uspijeva. Ni za predsjednika, ni na parlamentarnim izborima. Do danas je u Hrvatsku uložio preko 200 milijuna kuna od Belog Manastira do Splita, a tvrdili su da je blefer, tvrtka mu i dan danas uspješno posluje, izvozi po cijelom svijetu.

Osim Mikšića, jedan drugi poduzetnik, **Tihomir Orešković**, dobio je priliku biti predsjednikom hrvatske Vlade. Čovjek koji je u visokom globalnom farmaceutskom biznisu, neovisan, ostvaren po svakom pitanju. No čim je počeo kopati po javnoj nabavi, paziti na kadroviranja u SOA i, po uhodanim lopovskim shemama starih komunista i njihove mladunčadi, proglasili ga opasnim igračem opskurnog Opus Deia, izraelskim potrkom... i Vlada je pala.

Mario Radić - branitelj, Vukovarac, imućan, sve stvorio od nule, Radiću politika ne treba da bi živio
Damjan Tadić/Cropix

Zašto u Hrvatskoj ne prolaze slobodni, imućni ostvareni ljudi i poduzetnici? Zato što je moderna Hrvatska kontinuitet sa starim sustavom kako u ekonomskom tako i u političkom smislu, a svi koji su uspjeli izvan ili unatoč tom sustavu su strano tijelo koje taj organizam odmah izbacuje da im ne kvari uhodane političke i gospodarske sheme. Iz istog razloga eliminirali su i hrvatsko iseljništvo, a podebljali mandate Pupovcima, a ta promjena izbornog zakona donesena je, eto ti ga na, dogovorom HDZ-a i SDP-a (Kosor – **Milanović**), čime je glasanje iseljništva praktično i onemogućeno, samo u predstavništvima.

Nakon Mikšića i Oreškovića na meniju za ove izbore je poduzetnik **Mario Radić** (DP), koji je kalibar i za ministra i za premijera. Niti on nema nikakve veze sa starim sustavom koji automatizmom abortira neovisne i slobodne ljude i poduzetnike koji nisu bili dio starog sustava crvenih menadžera i njihove djece. Umjesto plus, to je u ovoj državi minus. Branitelj, Vukovarac, imućan, sve stvorio od nule, Radiću politika ne treba da bi živio niti da bi mu (uhodani) posao funkcionirao.

RUSKI IGRAČ, MUTAN TIP

I o Radiću se već svašta priča, ruski igrač, mutan tip... Bilo bi čudno da je drugačije gledajući kako su u pričama prošli Mikšić i Orešković. Zato je Berlusconi, upitan pred kraj života što mu je bilo najteže u politici, ispalio: "Sjediti s ljudima koji su svoje karijere izgradili na brbljanju."

Bojim se da ni on neće uspjeti, u politici naravano, jer je Plenković već najavio da mu je i od Radića i od **Čipe** ipak draži **Pupovac**, koji je svoju karijeru gradio i gradi na (veliko)srpskom brbljanju, sa strankom nastalom na zgarištu Vukovarske bolnice "posljednjeg ustaškog uporišta", kako je brbljao utemeljitelj Pupovčeve stranke **Voja Stanimirović**.

Ipak, u politici nikad se ne zna..